

Bezoek shelters

Our Nature Oath van Esra en Shelter Kas in juni 2025.

De laatste week van juni reisde ik af naar mijn lieve rescue vriendin Esra van Our Nature Oath.

Ik zou een week bij haar blijven en ik verheugde me hier enorm op.

Zo zou ik alle hondjes nog beter leren kennen, en uiteraard Esra en haar helper Hussein kunnen ondersteunen en vooral ook zichtbaar maken wat deze kanjers dag in dag uit betekenen voor de honden die onder hun hoede zijn.

Deze honden waren allemaal gedumpt of zaten op straat, in de bossen of in het grote asiel in Kas. Allemaal kwetsbare hondjes, sommigen zelf nog puppy's. Aangereden in het verkeer, door de eigenaar gedumpt, of geboren in een bos..

Turkije is een vreselijk land en met de nieuwe wet (de zogenaamde massacre law) zijn alle loslopende honden nu vogelvrij verklaart.

Ook heb ik in die week het grote gemeentelijk asiel in Kas herhaaldelijk bezocht.

Het was fijn om alle vrijwilligers weer te zien, in het bijzonder Angela, Adrie, Cat, Carolyn, Kristy, Kate, Anna, Lotte, Edgar, Zuhre (Teresa was er helaas niet) en nog een flink aantal Russische en Engelse vrijwilligers die er wekelijks komen.

Geweldig om te zien hoeveel hulp er nu is.

Dat is ook hard nodig omdat er nu 800 honden in het asiel zitten. In de voorgaande jaren waren er dat gemiddeld 400. Jullie begrijpen dat de situatie onhoudbaar is geworden. Zoveel honden in te kleine en akelige kennels. Te weinig mankracht, te weinig gekwalificeerde dierenartsen en werkers.

Hier zien jullie Kristy die geregeld komt wandelen met de honden en Rolo links van haar die ook naar Nederland komt!

Daarom ook fijn dat de mensen van Kas Animal Friends Charity aanwezig zijn en er zelfs een schema is gemaakt door Zuhre Halulu waardoor er bijna dagelijks extra handen zijn.

Didem met een deel van haar team en de burgemeester van Kas.

DAG 1 IN OUR NATURE OATH

Op onze eerste dag vonden we al twee honden in nood.

Een puppy (die we later Aslan noemden), was alleen achtergebleven in het bos bij de Saklikent crossroad en een wit hondje (later Lizzy genoemd; zagen we in paniek rennen op de drukke D 400 ook bij dat kruispunt.

Zo kwamen we thuis met Aslan en Lizzy (het witte hondje), ach ja die konden er ook nog wel bij.

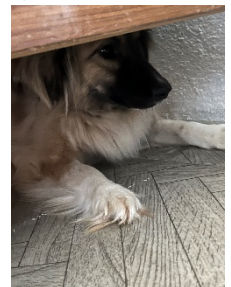
Ik zag al snel hoe druk ze waren met het voeren van de honden, opruimen, schoonmaken en gewonde honden verzorgen.

Esra had ook de zorg over Luna een zeer zieke puppy die parvo had. Ze lag in de badkamer aan het infuus en Esra verwisselde het infuus en zorgde dat ze iets vloeibaar eten binnen kreeg. Het ging er moeizaam in en we maakten ons ernstige zorgen...

Onder mijn bed (eigenlijk Esra's bed want ze stond haar slaapkamer af aan mij en sliep zelf buiten op de binnenplaats; maar daarover later meer) lag Sweetie, de ernstig getraumatiseerde hond uit Kas shelter. Ik heb al vaker over haar geschreven en er is zelfs een lieve Nederlandse dame die in Italië woont en haar wil adopteren, maar Sweetie is zo beschadigd dat we bang zijn dat ze de reis niet eens overleefd.

De hele week is ze onder het bed gebleven, ze kwam er alleen onderuit als het donker was en ik in bed lag. De ventilator moest ook uit zijn, want dat lawaai was ook eng. Dan deed ze snel haar behoefte, ging eten en drinken en zoef weer onder het bed. Geen leven natuurlijk en daar moeten we ook snel iets op bedenken.

DAG 2 SHELTER BEZOEK

De volgende dag op woensdag naar het asiel want Esra had daar 5 puppy's uit het bos naar toe gebracht. Ze voelde zich daar schuldig over, want ze weet ze komen daar niet meer weg. Maar ze waren allen ziek, schurft en zouden dan zeker een ellendige dood sterven. Ze zijn nu beter en hopelijk kan Esra in de toekomst iets voor ze betekenen? Ook namen we Lizzy mee (het witte hondje) zodat ze gesteriliseerd kon worden. Lizzy ontpopt zich als een geweldige lieverd trouwens.

Ik kon de Dutchies mooi bezoeken, onze Maya, Sophie, Aztek en nog een aantal anderen komen

naar Nederland en ik stond te popelen om ze te ontmoeten. Bij hen zit ook nog een zwarte labrador achtige hond, Stanley heet hij geloof ik en wij hebben ze allemaal meegenomen naar een grote kennel en daar lekker laten spelen. Prachtige, lieve en zeer gesocialiseerde honden.

We zagen dat de 2 (!) werkers in het asiel het werk nauwelijks aan konden, tussen de middag waren de hokken in het oude gedeelte nog niet schoongemaakt en we zagen zelfs lege waterbakken ..en dat met die hoge temperaturen.

Dus gauw de handen uit de mouwen steken, waterbakken gevuld, hokken schoongespoten, en poep opgeruimd, heel veel poep.... Wat een werk, zoals ik al aangaf zitten er nu volgens Didem 800 honden. En dan maar 2 dierenartsen, en een 4-tal werkers, waarvan de helft ziek of met vakantie was.

Gelukkig is er ondersteuning van Kas Animal Friends Charity (KAFC) en een groep geweldige vrijwilligers uit Kalkan. Zij komen wekelijks en het nieuwe bestuur van KAFC heeft een schema gemaakt waardoor er bijna iedere dag extra helpers komen.

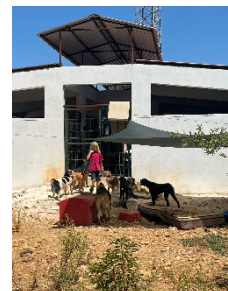
Zij wandelen met de honden, knuffelen, borstelen, maken schoon en verzorgen de puppy's enz. Een grote hulp en zonder hen zouden de honden een nog ellendiger leven hebben.

RINA'S PLAYGROUND/PATI PARK

Ik was blij om Rina's Playground te zien. Dit was iets wat ik al jarenlang wilde en met het overlijden van Rina en haar financiële hulp kon Angela en Zuhre eindelijk dit speelpark realiseren. Ook vele Nederlandse sponsoren van onze stichting Kas Dog Foundation hebben geld gedoneerd voor deze playground.

Hier zien jullie Lotte (met Brownie) en Edgar in het Pati Park (Pati betekent pootje in het Turks, vandaar Pati Park).

Er werd een hek geplaatst zodat de honden uit de kleine kennels losgelaten kunnen worden om even te rennen, te spelen of te knuffelen met vrijwilligers. Het is een absolute verbetering. Er moeten nog wel meer schaduwplekken komen en de ondergrond is erg rotsachtig en diepe kuilen enz. Dat zou nog wel wat beter kunnen 😊

DAG 3

De volgende dag bezochten we de shelter opnieuw, want we moesten weer wat honden brengen die gesteriliseerd/gecastreerd moesten worden. O.a. een prachtige witte terriër die voor een hotel gedumpt werd. Gelukkig zijn niet alle Turken even harteloos en deze eigenaren belden Esra om hulp. Dus tja weer on the rescue!

In de shelter bleek dat er geen water was die dag. Nou denk je eens in wat dit betekent voor een shelter met 800 honden die poepen en plassen. Wat een drama en ellende.

Gelukkig was er wel een watertank dus togen we met emmertjes (ipv slangen) naar de diverse hokken. Gelukkig een batterij met vrijwilligers dankzij KAFC, Angela en Esra en ik uiteraard en de Kalkan ladies, waaronder Cat, Carolyn, Donna, Cristina, Clive (FKFD) en onze lieve Duitse vrijwilligers, Lotte en broertje Edgar. En ook een aantal Russische vrijwilligers, waaronder Anna en nog een aantal vriendinnen die ik helaas nog niet goed bij naam ken.

Samen konden we echt veel betekenen en dat voelde echt goed. Nog even koffie gedronken met Didem en Angela en wat heb ik een respect voor deze mensen. Didem moet als eindverantwoordelijke dierenarts niet alleen het asiel runnen maar ook alle klachten afhandelen die dagelijks binnenkomen. Tientallen telefoontjes, variërend van overlast van blaffende honden, tot aangereden hondjes en of katjes of zieke dieren enz. enz.

Het ergste is dat als er klachten komen de honden worden opgepakt en niet meer vrij mogen worden gelaten onder de nieuwe wet. Dus iedere klacht betekent het einde van het (straat)leven van een Turks hondje.

We hadden daarna nog een sponsorevent in Kalkan waar we samen met Angela naar toe gingen.

Simpson reizen een Engelse reisorganisatie hield een loterij en de opbrengst was voor de hondjes in de shelter in Kas.

Supermooi doel waar we natuurlijk graag acte de présence wilden geven ondanks onze zware dag in de shelter!

DAG 4

De volgende dag moesten we het papierwerk regelen voor Nina die met mij mee terugging naar Nederland. Gelukkig was Esra mee en wat scheelt dat zeg. De statevet (dierenarts van het ministerie van Agriculture) was bevriend met haar en het papierwerk was in een oogwenk klaar. Het kan dus wel snel 😊

Een heerlijke lunch bij lieve Angela en haar vriendinnen en daarna door naar de shelter om de 2 andere puppy's op te halen (broertje en zusje van Aslan!) die weer hersteld waren van parvo.

Mustafa en Didem deden de laatste checks en de twee puppy's konden we meenemen naar Esra!

Het mooie is ook dat twee van hen een huisje hebben aangeboden gekregen bij een lieve Duitse dame die daar in de buurt woont. Eentje zal dus altijd bij Esra blijven want hoe kun je een hond weer terug naar het bos brengen? Dan moet je wel een hart van steen hebben.

AUTO ESRA

Dit moet ik even uitleggen, de eerste dag al liet de oude bus van Esra ons al in de steek. In het bos bij Aslan moesten we al iemand vragen om de bus te drukken (de auto sloeg niet meer aan).

Iedere keer dacht ik tjonge wat nu. Dat we iemand überhaupt vonden in het verlaten bos was al een wonder.

Haar voorruit zit vol barsten en de achterrauit ligt eruit. Spiegels zijn kapot...We hebben gelukkig een actie voor haar auto kunnen doen en als ik weer terug kom denk ik dat de ruiten in ieder geval vervangen zijn. De accu is wel weer gemaakt of wat er ook aan de hand was. Wat een opluchting. Tis wel komisch hoe Esra met dit soort dingen omgaat. Zo relaxt, ook daar kan ik een voorbeeld aannemen!

BEZOEK AAN NURDANE EN ADRIE; HARRY EN ESRA (DE HOND)

In de middag reden we naar Kalkan want we wilden Harry en Esra nog bezoeken! Deze twee hondjes zijn in opvang bij de lieve en geweldige Nurdane. Zij zorgt voor Harry uit Kalkan, de witte terriër die door lieve Adrie van Wijk gered is en ook naar NL komt.

Adrie woont in Turkije en werkt al langere tijd samen met ons en Esra en is een rescuer pur sang. Onze samenwerking begon een aantal jaren geleden met Lucky een straathondje uit Kalkan en sindsdien hebben we al een aantal hondjes samen geplaatst en heeft Adrie ons ook geholpen als flightbuddy.

Esra komt uit de grote shelter en zij wordt geadopteerd door lieve Paddy v.d. Voet. Zij zag haar op een foto/filmpje en wist meteen: haar wil ik redden. Ze leek erg op een vorig rescuehondje Draakje en we waren erg blij met het aanbod van Paddy; weer een lief hondje gered!

DAG 5

Deze dag bleven we voor de verandering eens thuis en kon ik eindelijk ook meer tijd met de ONO hondjes doorbrengen. Esra liet me zien hoe ze schoon maakte (wat een enorme klus) en hoe ze alle honden van medicatie en verzorging voorzag. We gingen trouwens alle hondjes ook nog even ontwormen. Een beste klus maar met ons drietjes ging het supersnel.

Ook was er wat gedoe onderling tussen de honden. Een aantal honden in de boerderijtuin kregen iets teveel puber gedrag. Een tweetal zwarte hondjes moesten dat ontberen. Ze werden gepest en het ging van kwaad tot erger.

Er moest geschoven worden en deze 2 hondjes moesten apart komen van de onbenullige pubers.

Dat ging met militaire precisie. Dat moet ook wel anders gebeuren er ongelukken. 68 honden, verdeeld over minstens 7 plekken; buitentuin, boerderijtuin, kleine tuin, west tuin, oost tuin, binnenplaats, roofterrace, en 2 hondjes binnen bij Hussein (Kira en Teddy).

Esra wist precies hoe ze dit moest aanpakken. Samen met Hussein begon de “stoelendans”. Hondjes lokken met iets lekkers en samen voeren.

Een paar hondjes eruit en nieuwe erin. Daar was goed over nagedacht. Wie

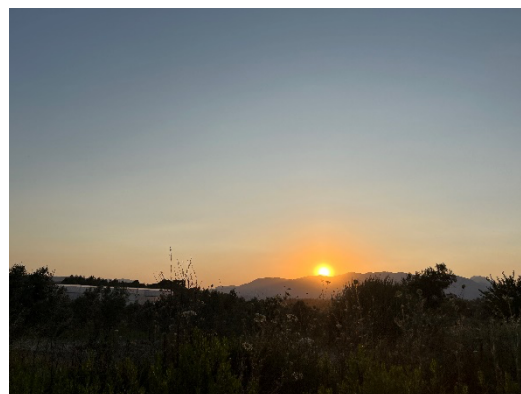
waar naar toe en nooit 1 hondje alleen naar een andere groep. Altijd met zijn tweetjes of drietjes.

Zo kwam de harmonie gelukkig al snel terug en wat was ik opgelucht dat de 2 kleine zwarte hondjes in de kleine tuin waren en ze zichtbaar genoten van de nieuwe plek.

Ik bleef als een beveiligers achter in de nieuwe groep om te kijken of de acceptatie goed ging. Echt nog nooit zoiets gezien. Het ging vlekkeloos. Hulde aan Esra en Hussein.

Maar het meesterbrein was Esra en wat kan ze dit goed. Ik wilde dat men dit ook zo kon doen in het grote asiel dat zou heel wat levens redden..

's avonds nog genieten van de mooie zonsondergang in Cukurincir

DAG 6

In de ochtend kregen we bezoek van onze lieve vrienden van the Friends of the Kinik Forest Dogs.

Linda, Sue, Cristina en Clive kwamen ons bezoeken om o.a. ook hun hondjes te zien. Donna en Freckles o.a. die door Esra geadopteerd zijn nadat ze of ziek of gewond waren.

Dit geweldige groepje vrijwilligers voeren iedere dag zo'n 100 honden in omgeving Kinik, Ova, Pattara, Xanthos en Saklikent. Dit doet Linda al meer dan 10 jaren lang en zonder hen zouden deze

honden verloren zijn. Niemand neemt de verantwoordelijkheid. Alleen dit team. Sue regelt alle financiën en zorgt voor fondsenwervingsacties. (Sharon helpt ook bijna dagelijks maar was niet aanwezig).

Het was erg fijn om dit team samen te zien. Samenwerken is erg belangrijk voor rescuers. Teamwerk is zelfs onontbeerlijk en de slogan samen sterk is er niet voor niets. Dit team krijgt gelukkig financiële ondersteuning m.b.t. dierenartskosten van Kapsa, een stichting in Kalkan. Maar het voer voor al die honden moeten ze zelf betalen. Daar komen ook nog eens benzinekosten bij van Linda, of Clive die dat allemaal uit eigen zak betalen. Dat kan natuurlijk niet en ook voor de Friends of the Kinik Forest Dogs probeert KDF af en toe een actie te doen. Zij doen ongelofelijk goed werk.

Inmiddels waren de 3 forest puppy's ook allemaal weer bij Esra en zo kon het team FKFD ook weer hun puppy's gezond en wel ontmoeten. Twee ervan waren in het grote asiel waar Didem ze verzorgde. Ze hadden parvo en het blijft altijd een wonder als puppy's hiervan genezen.

Parvo is een soort Russische roulette, een deel van de puppy's overlijden en een deel niet. Er is geen speciale medicatie voor, alleen een infuus en wat supplementen en goede zorg en dan hopen dat dat genoeg is..

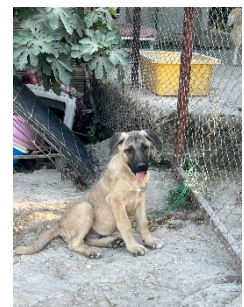

Cristina van team friends of kinik forest dogs bij haar forestpuppy's.

Twee jongetjes en een meisje (en dat was meteen de pittigste). Zo fijn dat er nog 3 stuks gered zijn van het nestje van 6...

Zo zie je maar weer dat je altijd het verschil kunt maken als je niet weggijkt maar daadwerkelijk iets doet.

Aslan vond het maar wat leuk dat zijn broertje en zusje er weer waren.

Trouwens, vergeet ik het beste nieuws aan jullie te zeggen; kleine Luna begon volgende dag trakteerde ze ons op een van de week; ze is er door! Luna gaat

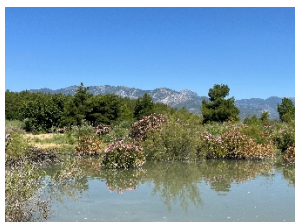

van de week nog ineens begon te eten en de heus keuteltje; het beste nieuws het overleven!

DAG 7 LAATSTE DAG EN VERTREK

We gingen op mijn laatste dag nog even een heerlijke wandeling maken.

Esra liet me zien waar haar waterbron en elektriciteitskast was en we gingen naar het verlaten naastgelegen huis met greenhouse (kas). We wandelden ook richting de rivier waar een heerlijke waterplas de honden uitnodigde tot zwemmen. Ze doken erin en waren door het dulle heen. Ze renden over de velden, en naar de diepe geulen naast de rivier.

De honden genoten enorm en ik zag hoe gelukkig ze waren. Dit eenvoudige maar toch ook rijke leven was genoeg, voor mens en dier. Goed om mee te maken!

Deze week vloog voorbij. Ondanks de hitte, het was meer dan 40 graden af en toe, heb ik genoten van de tijd bij Esra en haar honden. Wat een ervaring, wat een belevenis. Basic maar prachtig.

De nachten soms wat lastig door het geblaf, want eerlijk is eerlijk dat is pittig. Ze gaan met zijn allen los, als er eentje begint tja dan laten ze zich allemaal horen. En dat zeker 3 x per nacht. (Maar lang leve de temazepam).

De natuur om haar “rural house” is prachtig. Bloeiende oleanders en hibiscus, walnoot bomen, fruitbomen, de bergen, de rivier en het uitzicht. Turkije is een ongelooflijk mooi land. Haar huis is erg basic, alles is eenvoudig, krakkemikkig zelfs. Maar Esra geeft daar niets om. Ze kookt op een zeer eenvoudig campingstelletje in mijn ogen... Esra heeft een eigen restaurant gehad in Kalkan, ze is dus chefkok en kookt fenomenaal.

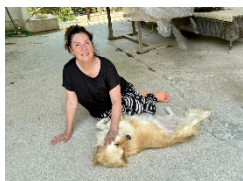

Wat dat betreft ben ik zo ontzettend in de watten gelegd door haar.

Iedere dag maar weer de zorg voor deze grote groep honden en daarnaast nog wekelijks in het grote asiel helpen. En dan nog de straathonden en forestdogs ook die voert ze en waakt over hen. Ze blijft dit doen met haar stralende lach, dit kan alleen de allersterkste.

Als er dan weer ruimte komt kan ze weer andere slachtoffertjes helpen. Zo lang de wet van kracht blijft en de regering van Turkije weg blijft kijken is haar hulp nog hard nodig.

Ik hoop dat ik jullie met dit verslag een beetje een kijkje hebt kunnen geven in het leven van Esra en de honden in haar shelter én de honden in het grote asiel in Kas.

Onze hulp is meer nodig dan ooit en ik hoop oprecht dat er structureel wat gaat veranderen in Turkije. Het zal in ieder geval een lange weg worden en tot die tijd blijft Kas Dog Foundation beide asiels zoveel mogelijk steunen.

We kunnen niet de hele wereld veranderen maar wel de wereld van één hond.

Beppie juni 2025